

Polska nie przyjęła zaproszenia na drugą Konferencję w Paryżu **Noty Rządu Polskiego do Wielkiej Brytanii i Francji**

WARSZAWA (PAP). Minister spraw zagranicznych Modzelewski wręczył dnia 9 b. m. ambasadorom W. Brytanii i Francji w Warszawie, jednobrzmiącą notę, zawierającą odpowiedź na za prośenie na Konferencję w Paryżu, mającą odbyć się 12 b. m. **Tekst noty podajemy poniżej:**

— „Dziękujemy Rządowi W. Brytanii (w tekście francuskim — Rządowi Republiki Francuskiej) — za przysłanie zaproszenia na Konferencję w Paryżu w dniu 12 b. m. Pragnę podkreślić, że Rząd mój dawał wielokrotnie wyraz swojemu zainteresowaniu, zagadnieniami odbudowy Europy, zniszczonej przez najazd i okupację niemiecką. — Polska bierze udział w gospodarczych organizacjach europejskich i jest jednym z współtwórców europejskiej komisji ekonomicznej ONZ. Węgiel polski, eksportowany w stale rosnącej ilości, stanowi poważny czynnik odbudowy europejskiej — dający się korzystnie porównać z pomocą uzyskiwaną przez nie z innych źródeł. Szereg umów gospodarczych między Polską a innymi krajami europejskimi, może stanowić wzór rzetelnej i dla wszystkich zainteresowanych stron korzystnej

współpracy gospodarczej. Dlatego też Rząd mój, przestudiował z największą dokładnością propozycje zawarte w zaproszeniu Rządu J. Królewskiej Mości (w tekście francuskim — „Rząd Rep. bliki Francuskiej“). Z przykrością czuję się zmuszony stwierdzić, że w przysłanych dokumentach — stanowisko Rządów zapraszających, zostało postawione w sposób wykluczający z góry wszelkie poprawki i zmiany, zarówno w strukturze, jak i w samym składzie — mającej powstać organizacji.

W szczególności Rząd mój, zwrócił uwagę na zawarte w projekcie a decydującą dla bezpieczeństwa i możliwości rozwoju Polski: sprawę charakteru i kierunku odbudowy gospodarczej Europy.

Rząd mój nie kwestionuje konieczności rozsądnego uporządkowania gospodarki niemieckiej w oparciu o Uchwały Poczdamskie. Projektowana jednak Konferencja, przechodząc w sposób mechaniczny do porządku dziennego nad faktem niedawno ukończonej wojny i jej skutków, wyraża tendencję powrotu do przedwojennej struktury gospodarczej Europy z dominującą rolą i ciężarem gątkowym Niemiec, których przywrócenie, prowadzi nieuchronnie do zasilenia źródeł imperializmu niemieckiego

Zawarte w zaproszeniu propozycje sprzeczne są z zasadą, którą rząd mój uważa za jedną z naczelnych w zagadnieniu odbudowy Europy, a mianowicie, że odbudowa gospodarcza Niemiec nie może w żadnym wypadku odbyć się kosztem gospodarczej odbudowy ofiar niemieckiej agresji.

Polska, wielokrotna ofiara niemieckiej napaści nie może brać udziału w konferencji, której wynik mógłby przyczynić się do odrodzenia niemieckiej zaborczości.

Proponowana organizacja stanowi też próbę stworzenia precedensu popierania decyzji o Niemczech poza jedynie właściwym forum przewidzianym w uchwałach konferencji poczdamskiej. To usiłowanie złamania zasad umowy poczdamskiej i jedności Wielkich Mocarstw kryje w sobie poważną groźbę dla pokoju, opierającego się o ich jedność i współpracę.

Przewidziane w zaproszeniu formy organizacyjne stoją w sprzeczności z demokratyczną praktyką współdziałania państw europejskich, stawiając Francję i Wielką Brytanię w położeniu uprzywilejowanym, zapewniając im de facto kierownictwo, decyzję i reprezentację członków proponowanej organizacji.

W wyniku powyższych rozważań, w trosce o zachowanie zasad karty N. Z. rząd mój czuje się zmuszony oświadczyć, że nie widzi możliwości przyjęcia tego zaproszenia.

Komunikując swoją decyzję, rząd mój wyraża żal, że projektowany program i formy organizacyjne konferencji w praktyce sprzyjają realizowaniu ekonomicznego wkładu Stanów Zjednoczonych do dzieła rekonstrukcji Europy. Jednocześnie rząd mój wyraża swą niezmienną gotowość wniesienia swego wkładu przyłączenia się do inicjatywy, która przyczyni się do odbudowy Europy, na zasadach sprzyjających trwałemu pokojowi, szybkiemu wzrostowi stopy życiowej oraz rozszerzeniu wymiany ich współpracy międzynarodowej.

Korzystam z okazji, aby ponownie zapewnić jego Ekscelencje o moim niezmiennym stosunku“.

(—) **MODZELEWSKI**
Minister Spraw Zagranicznych
Warszawa, dnia 9 lipca 1947 r.

Ca dzień niesie

Odbudowa miast polskich

W Paryżu rozpoczęły się obrady Międzynarodowego Związku Miast i Samorządów Jednym z trzech referentów generalnych jest na Zjeździe prezydent Warszawy.

Prezydent Tołwiński w drodze do Paryża udzielił przedstawicielowi API wywiadu, w którym oświadczył, że tematem powierzonemu przedstawicielowi Polki do zreferowania jest kwestia odbudowy.

W dalszym ciągu swego wywiadu prezydent Tołwiński stwierdził, że w czasie poprzednich konferencji międzynarodowych przedstawiciele miast angielskich odnosili się z pewną niefornością do struktury samorządu w Polsce. Wyjaśnienia, jakich udzielił o działalności naszego samorządu w zakresie kompetencji rad narodowych, oraz związanych z nimi organizacji kulturalnych i oświatowych spotkały się z żywym zainteresowaniem ze strony zagranicy.

Spółczeństwo w Polsce jest dziś w stałym kontakcie z samorządem i ma na ten samorząd wpływ realny. W okresie przedwojennym, jak stwierdził prezydent Tołwiński, kontakt społeczeństwa z samorządem kończył się w chwili oddania kartki wyborczej na nazwisko jakiegoś radnego, który po dwu czy trzech miesiącach oderwie się od życia i pracy w samorządzie.

W końcu swego wywiadu prezydent Tołwiński oświadczył, że Warszawa ma prawo do pomocy międzynarodowej dzięki swej nieprzejętej walce z okupantem. Pod względem strat i przodownictwa w walce przeciw faszyzmowi — Warszawa zajmuje pierwsze miejsce wśród wszystkich miast świata.

Bułgaria, Jugosławia i Rumunia nie przyjęły zaproszenia do Paryża

SOFIA (obsł. wł.). Rząd bułgarski postanowił jednogłośnie nie przyjąć zaproszenia na Konferencję Paryską.

Bułgaria realizuje obecnie dwuletni plan gospodarczy i nie może narażać się na ryzyko zrezygnowania z tego planu przez przyjęcie zobowiązań od powiadających interesem pewnych kraj.

Bułgaria stoi na gruncie kar-

ty Narodów Zjednoczonych i nie pragnie uczestniczyć w akcjach, które by doprowadziły do podziału Europy na dwa wrogie obozy.

Komisja spraw zagranicznych parlamentu szwedzkiego postanowiła zalecić rządowi przyjęcie zaproszenia na Konferencję Paryską pod warunkiem że Szwecja nie zobowiąże się do prowadzenia żadnej akcji, która by ją mogła wciągnąć do zachodniego lub wywrzeć wpływ na jej politykę wewnętrzną.

Rumunia odpowiedziała negatywnie na zaproszenie paryskie po zebraniu całego gabinetu.

Rzecznik departamentu stanu w Waszyngtonie oświadczył, że plan Marshalla przewiduje w zasadzie pomoc amerykańską dla Europy, jako całości. Być może jednak, że Kongres dokontroli wykonania planu Marshalla, zażąda zawarcia dwustronnych umów między Stanami Zjednoczonymi a poszczególnymi krajami Europy na temat wykonania planu pomocy.

Również i Jugosławia nie przyjęła zaproszenia do Pary-

As wywiadu Andersa żałuje swej winy

WARSZAWA (obsł. wł.). W dniu wczorajszym rozpoczęła się przed Sądem Rejonowym w Warszawie rozprawa 14 członków grupy szpiegowskiej pod kryptonimem „Liceum”, — stanowiąca ona grupę szpiegowską Andersa.

Przewodniczył rozprawie płk. Romuald Klimowicki. Przeczytano akta oskarżenia z działalności grupy szpiegowskiej.

Kierowniczką grupy jest Sadowska, która nawiązała kontakt z Andersem i podporządkowana była Andersowi.

Sadowska co miesiąc przekazywała gospodarce, polityczne i wojskowe materiały drugiemu korpusowi Andersa.

Sadowska przyznaje się do swej działalności, Humaczy się jednak co do zarzutów szpiegowskich, że nie zdawała sobie sprawy z tego, iż z materiału dostarczanego przez nią — korzystać będą obce państwa.

Sadowska podaje, że nastąpiła w niej głęboka przemiana wewnętrzna, po poznaniu szeregu faktów, o których przed tym nie wiedziała. Rozmowy z byłymi przyjaciółmi organizacji utwierdziły ją w przekonaniu, że droga, którą szła od chwili uzyskania niepodległości była zła

Oskarżona stwierdza, że materiały były wysyłane 3-krotnie za granicę, przyczym przywożono również instrukcje od Andersa.

Oskarżona usiłuje odciałyć swych współpracowników, podając, że perswazją nakłaniała ich do współdziałania ze sobą. Pod wpływem rozmów z działaczami podziemia i pod wpływem czytania gazet, doszła do przekonania, że wszelka działalność nielegalna — nie tylko jest szkodliwa dla Państwa, ale nie ma żadnego sensu — zrozumięła też rolę Andersa, który przyznaje się do zdrady interesów narodowych i oddania się pod rozkazy kontrahentów.

Oskarżona Barbara Sadowska rozpoczęła swoje zeznania od stwierdzenia, że przyznaje się do prowadzenia wywiadu na rzecz generała Andersa, ale uważa za niesłuszny zarzut — szpiegostwa.

Oskarżona opowiada o swej pracy w ZWZ i AK — gdzie pracowała jako łączniczka i kolporterka, a później jako kurierka zagraniczna.

Przed Powstaniem Warszawskim, oskarżona wysłana została przez szefa wywiadu na Wschód Buguckiego, w specjalnej „Ekipie — Wschód“.

Oskarżona zeznaje dalej, że polityka rządu londyńskiego — charakteryzowała się wrogim nastawieniem wobec Związku Radzieckiego. Polityka ta nawet po wybuchu wojny rosyjsko — niemieckiej nie zmieniła się i szła dalej po linii antyradzieckiej.

Świadczy o tym przede wszystkim koncepcja walki na dwa fronty, wynikiem której było zakonspirowanie części AK w okresie wkroczenia armii rosyjskiej na teren Polski.

„Ekipa — Wschód“ była jedną z grup, która otrzymała zkaz nie dekonspirowania się. Przed aresztowaniem gen. Okulickiego „Ekipa — Wschód“ otrzymała dyrektywy dalszej pracy wywiadowczej na byłych i obecnych terytoriach Polski wschodniej.

Ekspzytura ta po aresztowaniu gen. Okulickiego działała przy delegacie sił zbrojnych na kraj płk. Rzepeckim.

Oskarżona stwierdza, że już w pierwszym okresie niepodległości, stosunek jej do nowej rzeczywistości polskiej ustosunkował się wrogo. Powodem tego był nie tylko balast wrogoci wobec Związku Radzieckiego, ale również i aresztowania członków podziemia.

Dziś w numerze:

- QUO VADIS AMERICA? (Z. Dec).
- PUNKT OBSERWACYJNY (Z. Grotowski)
- POLANICA — DANCING — BRIDŻ (reportaż z uzdrowisk dolnośląskich) — W. Drozdowski
- POMNIK NA GÓRZE SW. ANNY.

